

คำนำ

ละครพูดเรื่อง “บ๊อยใหม่” ซึ่งนำมาลงในวิทยาคารต่อไปนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจของสามัคยาจารย์สมาคมได้เคยเล่นเปิดให้คนดูที่สามัคยาจารย์สโมสรสถานหลายครั้งในเดือนธันวาคม ร.ศ. ๑๒๔ ซึ่งเป็นเวลาที่ จะบรรจบรอบปีที่ ๑ ของสมาคม ครั้นต่อมาก็ได้ไปเล่นในการรับเสด็จ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช มกุฎราชกุมาร ผู้ทรงเป็นเป็ตรอนของสมาคม ที่ ทวี ษัญญา สโมสร อีกครั้งหนึ่ง ในการที่นำมาลงไว้นี้ ก็เพื่อให้เป็นเรื่องที่ครูจะได้ฝึกหัดนักเรียนของตนให้เล่นในคราวที่ต้องการ จะได้เป็นการสะดวก ไม่ต้องเที่ยวหาเรื่องให้ยากลำบากเหมือนอย่างที่เคยมาแล้ว ความประสงค์อีกอย่างหนึ่งก็คือ จะให้เป็นแบบที่ครูจะได้รู้จักหนทางของการเขียนเรื่องชนิดนี้ เพื่อเมื่อต้องการเรื่องอย่างไร จะได้ผ่อนผันแต่งเอาตามความพอใจของตน

ขุนจรส.
|
สาราณียกร

ละครพูดเรื่อง “บ๊อยใหม่”
ของ พระไพศาลศิลปศาสตร์

ฉากเดียว

เป็นห้องห้องหนึ่ง

มีประตูทางเข้าออก

ข้าง ๆ ๒ ทาง มีโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวไม่สูงใหญ่ นกพอเหมาะแก่ที่ ตั้ง
 อยู่ตรงกลางโต๊ะหนึ่ง มีเก้าอี้ตั้งหัวท้ายโต๊ะข้างละตัว กับ
 โต๊ะริมฝาข้างพอสมควร กลางโต๊ะตั้งกระถางต้นไม้ และมี
 หนังสือพิมพ์วางอยู่ด้วยฉบับหนึ่ง โต๊ะโต๊ะมีเบรจขนนกสำหรับขัดกวาด

ตัวละคร

จางวางสีว เป็นคนอายุราว ๕๐ ใจเป็นหนุ่ม พุดจาทำทาง
 กล้องแกลิ่ง แต่กลัวเมีย

นายสมิธ เป็นคนครึ่งชาติ อายุราว ๒๕ ปี เป็นเกี้ยวของกับ
 แม่เข่า กิริยาทำทางเป็นหนุ่มคะนอง

แม่เข่า ภรรยาจางวางสีว อายุราว ๓๕ ยังค้ำฝวได้ และ
 รักใคร่นายสมิธ ญาติเกี้ยวของของตัวมาก

จีนเซ็ง เคยเป็นข้อยูกุ๊กชอปล ตก

โนต คำพูดของนายสมิธกับจีนเซ็งนั้น จะต้องพูดให้แปร่ง
 ไปตามเสียงที่คนเช่นนั้นพูดภาษาไทยด้วย
 กับคำว่า 'พูดของ' หรือ 'ของ' นั้น หมายความว่าพูดกับตน
 เอง ในที่นี้ก็คือพูดให้คนคู้ฟัง

เรื่อง บ๊วย ใหม่

จางวาง ลีว ออก ประตู ซ้าย

สุก ้วย ๆ อีสุก ้วย

แม่เข้า ภรรยา จางวาง ลีว (ออก ประตู ขวา) เข้าชน ก็เลี้ยง

อะไร ะ ออก เข็ค ตะโร ไป ทั้ง บ้าน ฉิน ไ่ มั้น ไป เสีย แล้ว ละยะ

จ. ยี่ะ! ทำไมกัน หละ จะหาคน ไซ้ ที่ ไหน ไต่ ดี กว่า นั้น หละ

ป. โอ๊ย! เต็มที่ มั้น ปาก จัก นึก แล้ว ก็ ชี้ เกี่ย หลัง ยาว

(ทำมือ) ฉิน คิด จะ ไซ้ บ๊วย แหละ ที่ นี้ นาย สมิน นาย สแม่ เขา ยิง

มา อยู่ ้วย เช่อ ๆ ซ่า ๆ เต็มที่ ชาย หน้า เขา นึก

จ. อะ อะไร นะ บ๊วย รี่ ช้อ—แต่ ถึง ภาระ นั้น ก็ ยัง จะ ต้อง มี บ่าว

ผู้ หญิง สำหรับ ไซ้ การ งาน ทัว ไป สัก คน หนึ่ง ภาระ มิ่ง เขา ว่า อ้าย การ

บ้าน การ ช่อ งุก ๆ จิก ๆ ซอก ๆ แชก ๆ นี้ มั้น จะ ต้อง มี คน ชึ่ง—

ป. แหม่ม ลี แก จะ ส่ง มา ให้ ฉิน ตุ คน หนึ่ง วัน นี้

จ. ผู้ หญิง รี่

ป. ตาย บอก ว่า ผู้ ชาย—บ๊วย—เจ๊ก

จ. ช้อ—

ป. จะ ไต่ สม หน้า สม ตา ให้ นาย สมิน แก ไซ้ ้วย ใหม่ หละ

จ. นาย สมิน ทุก

ป. ทำไม ๆ ๆ ๆ ๆ (วิ่ง ตรง เข้า ไป ที่ จ. แล้ว กลับ)

จ. ขอโทษเถอะ ฉันไม่ลืมหูลูก ฟุตตามจริง ฉันอยากให้นายสมิธของหล่อนไปลง นรก จกเปเรตเสียรู้แล้วไป

ป. เอ! แน่ละ ฉันจะบอกให้นายจะมาพูดหยายคายตหมิ่นญาติข้างฉันอย่างงั้นนะไม่ได้นะ ญาติฉันมาแต่ไกล มาเยี่ยมเยียนและพักอยู่ด้วยชั่วคราวเท่านั้น น้ำใจนายจะไม่ให้ต้อนรับเที่ยวหรือ

จ. หัยะ ๆ ต้อนรับ ต้อนรับอยู่สิบกว่าเดือนแล้ว ไหนมาตั้งแต่เดือน ๑๑ ปี กลาย (นับนิ้วมือ) เห็นจะมาเป็นการเยี่ยมเยียนชั่วคราวจนกว่าจะตายไปที่นี่ เผาที่วัดข้างนี้ และเอากระดูกฝังรกร้างรากอยู่ที่นี้ กระมัง

ป. นายพูดไม่ถูก พูดไม่ดี พูดเป็นผู้ใหญ่ไม่ได้

จ. แน่ละซี ก็ฉันมันแก่กว่านายสมิธของแม่เข้านี่

ป. ทำไม นายสมิธแกออกเป็นคนรู้จักมักคุ้นง่ายยิ่งงั้นไม่เห็นน่ารังเกียจอะไรเลย

จ. ง่ายแน่ละซี ง่ายจนกิด-กิด (ทำมือ) กิดขวางกั้นกลางแม่เข้านี่กับฉันอยู่เสมอ เหมือน-เหมือนฝากั้น (ทำมือ)

ป. (ค้อน) ฮะ! เท่านั้นที่เป็นไรไปหละ ฮุ้ย! น่าหมิ่นได้ (ตรงไปชี้หน้า) บ้า กาม

จ. มันจะเป็นไรไป มันก็เป็นสามคนชั้นหนึ่งซี (ยกนิ้ว) แต่ก่อนมันสองคนด้วยกันเท่านั้น ไม่ดีหรือ

ป. อ๊วย! ตาย ช่างพูดออกมาได้ ไม่กระตาก อย่าพูดเหลวไหล เลื่อนเปื้อนไปเลยหยัง? เมื่อตะกีเรียกอีสูททำไม

จ. ก็อะไรเล่าที่มันเคยทำให้ฉันเศร้า ๆ

ป. เฮาเดอะ ฉันจะไปทำให้เองก็ได้ ลุก ออก ประต ขวา

จ. มันยาก ยากมาก ผมจะเล่าให้ท่านทั้งหลายฟังก็ได้

แต่ไม่ดีกว่าเล่าเลย ฮึ! หรือเล่าก็ได้ แต่ท่านอย่าไปแพรง

พรายให้ใครรู้ นะ คือวันหนึ่งผมไปตระกลับมา เลยแวะเข้าไป

เยี่ยมเจ้าถึกเขาหน่อย ฮึ! กลับไม่ได้ ไม่ได้ ใจกันอยู่จนค้ำมึก

เลี้ยงเหล้า เจ้าถึกมันเอก เอกนี้กหนึ่งเที่ยว กระบวนคอเหล้า

ที่หนึ่งแค่นี้ (ทำมือ) รวดเที่ยว ตัวผมเปล่า-เปล่า กินแต่พอ

หอมปากหอมคอเท่านั้น ชักเขาไม่ได้ เพื่อนกัน (ทำกระซิบ)

แต่อ้ายซ้อขำมันอยู่ตรงนั้นแน่ะ อย่าพูดไปนา ไม่ได้ จะเกิดความ

พอผมกลับมาถึงบ้าน เห็นอีสูทขำมันสวยชื่นปนกอง จิ้มลิ้ม เลย

พาขึ้นรถเปิดไปกินเข้าที่กักซอยทางถนนใหม่นั้นแน่ะ ไม่ทราบว่า

เพราะอะไร มันเคยกินเข้าเหล้ากันด้วยกันสาม แต่อีวันนั้น

เขาไปนั่งกินอยู่เคียงๆ กันยั้งงั้นแหละ (ทำมือ) อ้ายอย่างแซนตัวทึบเฮว

ถึงนะ มันก็คุณคะ ท่านคะ ผมก็-ฮึ! (เอามือลูบอก)

(กระซิบ) กำลังผมเอามือลูบอกมันว่า ยุงเกาะน่าอก อ้ายบ๊วยก็

พรวกเข้ามาส่งกาแฟเที่ยว จบๆ อ้ายผมมันคนชักระตาคันนี้ เรียบ

ไม่เป็นใครเที่ยว เลยรีบอ้อม ลุกออกได้ โท้งๆ ลงมาใช้เงิน รีบ

ชน รด กลับบ้าน กลัวมัน จะจำหน้า ไต้ นันหน้า อะไร ก็หาไม่หรรอก
 เลย ล้ม ถ้า ยาคม ไว่ ที่ นัน ้วย เสีย คาย แท้ ๆ ถ้า นาค นัน แ่นะ
 นาค แท้ ้วย ผ่า ลี เสีย คาย ไม่ หาย นี้ ถ้า ท่าน ยาย แก รุ ละ เหา
 แล้ว ไต้ บ้าน แดก ส่า แหรง ขาด กัน เพราะ อ้าย คิน วัน นั้น เอง หิง จัก
 ละ หันง เทียว กระทบ หิง ละ แก้ว-แก้ว (ทำหน้า)

นายสมิธ ออกมา จาก ประตู ซ้าย

อ้อ! วัน นี้ ท่าน ้างวาง ตัน เข้า

จ. ฮะ! เข้า ซื่อ พ่อ จน ไป ไหน ต่อ ไหน เสีย สาม บ้าน แแปก บ้าน
 แล้ว นี้ เห็น จะ พัง ตัน กระทบ

ส. เอ๊ะ! นี้ เข้า เข้า พร่อม แล้ว หรือ ยง คือ

จ. (พูด บ้อง) นัน เป็น ไว่ บอก ว่า พี้ แก ละ เป็น นา พิกา
 สำหรับ เวลา กิน เข้า ไต้ คี ที่ เทียว ถ้า ตัน แหละ หรือ ละ ก็ เป็น ูว่า ถึง
 เวลา กิน เข้า เข้า ละ (หัน ไป พูด กับ ส.) เห็น จะ ยัง ไม่ แล้ว แม่ เข้า
 แก ไล่ อีสุก อีสก ไป เสีย แล้ว.

ส. เอ๊ะ! จบ ซื่อ ผม ตัน ชน ว่า บุหรื ฝรั่ง เข้า ไป หมด ตัว ก็ ออก
 หิว แล้ว นัน

จ. เอ๊ะ! ท่าน สุข บุหรื ้วย หรือ (บ้อง) เมีย เรา ละ มิค เสีย แรง
 ไม่ เคย ยอม ให้ กัน สุข เลย เทียว ตก กระทบ

ป. ออกมา ทาง ประตู ขวา

เฮ้! นัน เตรียม ไว่ เสร็จ แล้ว ละ ยะ เชิญ ไป จัก แง เสีย เร็ว ๆ

เด็ก จะ ไต้ กลับบมา กิน เข้า.

(ทรง นี ส. สอดคล้องว่า แล้วข้าจขมนัน ป. ค้อนให้) อยู่ ที่ ไหน
 อะ ! ประเด็ว ไม่ ไซ่ หนังสือ ไทย อ่าน ยาก (อ่าน) แม่ข้า (ส. แล้ว
 แก่ ไป สนิท ป. เด็ว จะ ตี ฆะ เข้า ให้ ที่ ส. ฆะ หนังสือ) ลอ รุ โหม
 เขา อยู่ ที่ ไหน

ป. ไคร นะ

ช. วะ ตาย หง บอก แล้ว ะ ตาม อีก (อ่าน) แม่ข้า ประเด็ว
 ไม่ ไซ่ ตาย หง มี ไม่ หน้า อื่น หนังสือ (อ่าน) แม่ข้า หนังสือ ไทย
 อ่าน ยาก เมือง จีน ไม่ เรียบ หนังสือ ฟัน ยิง ลอ รุ โหม เขา อยู่ ที่ ไหน

ป. ดู เหมือน ฉัน ได้ เคย เห็น หน้า เจก คน นี้ ที่ ไหน แห่ง หนึ่ง แล้ว

ส. จริง ไซ่ ฉัน ก็ ออก นึก ๆ ว่า เคย เห็น

ช. วะ ตาย หง ถ้า อย่าง นั้น ลอ ก็ เห็น ตัว อัว ้วย ไซ่ จริง โหม
 (ส. ษะ อาย นี้ เจ้า สำนวน จริง) ประเด็ว ยังมี อีก (อ่าน) ถ้า
 แม่ข้า ไม่ อยู่ ให้ ไป หา ท่าน ว่าง ว่าง ้วย เขา เขา อยู่ ้วย กัน จริง
 ไม่ จริง (ส. จริง ไซ่ ป. ค้อน) ลอ รุ จก เขา โหม ประเด็ว
 ยังมี อีก ตาย หง อ้วน นึก ว่า หมก แล้ว (อ่าน) ถ้า เขา ไม่ อยู่ ทั้ง ๒ คน
 ก็ ที่ ไหน จะ พย เขา ได้ ถูก ไม่ ถูก (ส. ถูก ของ มัน) ลอ รุ จก เขา
 โหม อ้อ ! ตาย หง ยังมี อีก, วะ (อ่าน) ถ้า ประตู บ้าน ปิด ให้
 ถาม คน ทาง หลัง บ้าน แต่ อัว เห็น ประตู เปิด ๒ ขาน อัว ก็ เห็น ทรง
 เข้า มา ลอ รุ จก เขา โหม ประเด็ว ตาย หง อ้วน นึก ว่า หมก แล้ว
 ยังมี อีก (อ่าน) ถ้า ไม่มี ใคร ใน บ้าน เลย ก็ เพาะ คน ใน นั้น เขา ไป ไหน ๆ

กันหมก (ส. อ้าย นี้ พุดเอา ไม่มีทางเถียง เขียว) เท่านั้นเอง (พิช กระ คาค
ไล่ กระเป่า) ลอ ช่วย บอก อัว ไ้ ใหม่ อาม่า เข้า เขา อยู่ ที่ ไหน

ป. อัว เอ็ง แหะละ ขอ ม่า เข้า

ช. ตายหง (ทำท่า คำนับ) นายเถา ถิน เข้า แล้ว ยัง (คำนับ)

ป. ลอ มา ธุระ อะไร

ช. แหม่ม ลี เขาว่า นายเถา จะ ต้องการ บ๊วย คน ไร่ เขาก็ แนะนำ

ให้ ผม มาหา นายเถา

ป. อ้อ-อัว ก็ คอย อยู่

ช. ผม ก็ คอย มา เป็น บ๊วย นายเถา เหมือน กัน แต่ ก่อน ผม เป็น

บ๊วย อยู่ ที่ กัก ซอปล ถนน ใหม่ เต็ม ที่ ตายหง.

ป. กัย ส. (บ้อง) นึก ออก แล้ว อ้าย บ๊วย ถูก ซอปล คืน วัน นั้น

เอง (ต่างคน หันหลัง ให้) เขา ผ่า เช็ด หน้า ปัด หน้า ด้วย ความ กระดาก.

ช. อะ แล้ว กัน ตายหง คน นี้ ก็ ปวด ฟัน คน โหน้ ก็ ปวด ฟัน

(พุด กัย ส.) ผม จะ บอก ยา ให้ ฟัน ผม ก็ เคย ปวด เหมือน กัน แม่!

ตายหง

ส. ช่าง เอะอะ (ลูก เค้น หิน เข้า ประตู ขวา ไป)

ช. (เดิน ตาม) ยา ของ ผม ดี นะ ตายหง

ป. เดิน ไป ทาง ประตู ซ้าย ช. กลับ มา พุด ด้วย ยา ของ ผม ดี แท้ ๆ

หาง่าย ๆ ไม่ ยาก

ป. ข้า ไม่ ต้อง การ เอง ไป ไหน ก็ ไป

๗. จะให้ผมอยู่ห้องไหน ไม่รู้จักห้องก็ไปไม่ถก

๘. เข้าไปทางนั้นแน่ (ซึ่งตรงไปทางประตูขวา, บ้าง) ต้องไปเพทบายให้ท่านจางวางได้มันไปเสียถึงจะได้ขึ้นเอาไว้จะรำคาญใจ (เข้าประตูซ้ายไป)

๙. ะหนีไปหมดแล้ว หนีไปที่ข้างเขา บอกยาให้ก็ไม่เอา พี่อ้วก็เคยปวด แหมเจ็บตายหง ไม่เป็นไร บ้อเซียงกินตกลงเขาก็เอาอ้วไว้ อ้วก็มั่งงานทำ ฮะ ๆ! น้อลน้อน้อย ที่บ้านนี้ น่าจะสบาย คุที่ จะเป็นบ้านคนมีเงิน อ้วก็ชอบคนมีเงิน เพราะเหตุว่าข้อที่ ๑ เขาไม่จน ข้อที่ ๒ เขามั่งมี จริงไหม อ้วก็จะได้เงินเลือนมาก ๆ กินก็อิ่ม อ้วมันเป็นคนมั่งน้อย พอกินอิ่มนอนหลับกลางคืนก็ไปดงวิศาลเจ้าเก่า วันอาทิตย์หยุดงานไปเที่ยวสำเพ็งวันยังค่ำ เท่านั้นก็พอแล้ว อ้วไม่ต้องการมาก จริงไหม ว่าช่วยงานการ อ้วก็ไม่ค่อยหนี ถ้างานมีมาก อ้วก็ทำแต่น้อย อ้วไม่ใช้คนช้เกยหลังยาว จริงไม่จริง ผู้หญิงวิ่งเรือ อ้วไม่ขระลูกเมีย อ้วก็ไม่มี อ้วมันเป็นคนรูปสวย เมื่อเป็นบ้อยอยู่ ที่กอกชอปมีทั้งผู้หญิงผู้ชาย ไปกินเข้าแยะ ๆ ลูกสาวสวย ๆ ก็มี อ้วก็ไม่แลศุเขา ปลออยให้เขาคุอ้ว กระทบตากไปข้างเคียว อ้วเดิน ไต่ตะตา อ้วก็คุแต่ กีบเข้า ผู้หญิงคนไหน มัน จะชอบใจ อ้วก็ช่างมัน บางที อ้วจะไต่เดิน ไต่ตะ ให้ลูกสาวที่เป็นเนอคุ ของอ้วแล้วก็เป็นได้ ช่างมัน อ้วทุกวันนี้ ไม่ไต่เคียวหาเมีย อ้วมันก็เดินเสียแล้ว บอกลนจริง ๆ

ไม่ โโกหก ทกวน น อว เทยว ตามหา เตย ตายหง เกิดมา ไม่รู้
 ว่า เตย หาย ไป ไหน ไม่เป็น ไร เพราะที่ ที่ อ้วมา ได้ ชาว เมื่อนาน ชัน
 นเอง ๒, ๓ อย่าง ๆ หนึ่ง ว่า อายุ อ้ว ได้ ๒๖ ปี พลัง แท้ ๆ อีก อย่าง
 หนึ่ง ว่า เตย อ้ว ซอ สิว สูง หลา สาม ตะก เป็น เจ็ก สะ! ที่จริง หนอ ที่ น
 ถ้า อ้ว พย อา สิว อ้ว ก็ ได้ ความ ว่า อย่าง น (ควัก เชือก สำหรับ วัด ออก
 จาก กระเป่า) สะ! เชือก นี ยาว หลา สาม ตะก พอ ที่ เมื่อนาน นี เอง
 อ้ว พย อา สิว คน หนึ่ง สะ! อ้ว ก็ ลอง วัด อี ตุ ตายหง อี สัน กว่า นี เป็น
 กอง อี ไม่ สง พอ จะ เป็น เตย อ้ว ได้ (ถอน ใจ ใหญ่) บ้อย เชียง ก็น
 เตย จริง ๆ มี มั้น จะ หาย ไป ไหน จริง ไหม หา ไป ๆ มั้น คง พย เข้า
 วัน หนึ่ง เตยว นี อ้ว ต้อง เข้า ไป หา ครว ไฟ เลี้ย ก่อน เป็น บ้อย ไม่ รู้
 ว่า ครว อยู่ ที่ ไหน ได้ หรือ (เข้า ประตู ขวา)

จ. ออกมา จาก ประตู ซ้าย

สะ! อ้าย ถอย ว่า แล้ว จะ เอา มั้น ไว้ หนัก เรือน ทำไม ล่า บ้อย
 แบบ—มั้น จะ ทน อี สาว ใช้ ค่า เก่า เต่า เลียง ของ เรา ได้ หรือ ต้อง ไต่ ๆ
 ถย ต้อง เรียก เอา นาง สก สาว ใช้ ของ เรา กลับ คืน มา ใหม่ ให้ ได้
 สะ ๆ! เมีย เรา จะ ทำ อะไร ให้ มั้น รู้ จัก ปลูก ษา หา รอก น ยง ย่าง สีน่า
 เป็น ไร ก็ จะ ไต่ อ้าย—ถย ไหน อยู่ ไหน ละ พ่อ จะ ตัก ทาง ปล่อย วัด
 มึง เลี้ย เตยว นี แหละ เชย บ้อย อ้าย บ้อย (นั่ง ลง ที่ เก้าอี้)

ช. ร้อง มา แต่ ใน โรง เฮ้! แล้ว ออกมา ทาง ประตู ขวา ร่ม และ

ไม้เท้า หนึ่ง รัก แร่ หัว ห่อ ผ้า พระ รุง พระ รัง มา ด้วย เหลี้ยว หา พอ พย ก็
 เข้า ไป ยืน ตรง หน้า

ขอรับ นายเถาถิ่นเข้าแล้วยัง

จ. (พอเห็นจำหน้าไต้ก็กระตาคเอาผ้าปิดปาก. ย้อง) ฮะ!
เจ้าหมอนคน^๕นี้เอง ย้อย^๖ที่^๗ถูก^๘ชอป^๙ จย—ท่านยายเป็น^{๑๐}ต้อง^{๑๑}รู้^{๑๒}เรื่อง—
จย—จยแน่

ช. (ย้อง) อี^{๑๓}เป็น^{๑๔}นาย^{๑๕}ผู้^{๑๖}ชาย^{๑๗} อี้^{๑๘}ก็^{๑๙}ปวด^{๒๐}ฟัน^{๒๑}เหมือน^{๒๒}กัน^{๒๓} (พูด
กับ^{๒๔}จ.) ท่าน^{๒๕}จาง^{๒๖}วาง^{๒๗}ขอ^{๒๘}รับ^{๒๙} ผม—ผม^{๓๐}มา^{๓๑}อยู่^{๓๒}ด้วย^{๓๓}ขอ^{๓๔}รับ^{๓๕}

จ. (ย้อง) ไม่ได้^{๓๖}ขึ้น^{๓๗}เอา^{๓๘}ไว้^{๓๙}ไม่ได้^{๔๐}. จะ^{๔๑}มา^{๔๒}กระ^{๔๓}ตาค^{๔๔}กระ^{๔๕}แตก^{๔๖}
มัน^{๔๗}ทำไม^{๔๘} ถึง^{๔๙}มัน^{๕๐}จำ^{๕๑}ไต้^{๕๒}ก็^{๕๓}พียง^{๕๔}พยาน^{๕๕}อะไร^{๕๖}ของ^{๕๗}มัน^{๕๘}มี^{๕๙} (กับ^{๖๐}ช.) เฮ้ย!
นี่^{๖๑}แน่^{๖๒}: ซ้า—ซ้า^{๖๓}ไม่^{๖๔}ต้อง^{๖๕}การ^{๖๖}เจ้า^{๖๗}ละ

ช. ตาย^{๖๘}หง^{๖๙} ทำไม^{๗๐}ไม่^{๗๑}ต้อง^{๗๒}การ^{๗๓} ผม^{๗๔}ก็^{๗๕}เป็น^{๗๖}ย้อย^{๗๗}ตี^{๗๘}ๆ^{๗๙} การ
งาน^{๘๐}ก็^{๘๑}เข้า^{๘๒}ใจ^{๘๓} (ล้วง^{๘๔}กระ^{๘๕}เป่า^{๘๖}ควัก^{๘๗}ถ้า^{๘๘}ยา^{๘๙}คม^{๙๐}ออก^{๙๑}คม^{๙๒}โดย^{๙๓}ไม่^{๙๔}รู้^{๙๕}ลึก^{๙๖})

จ. (ตก^{๙๗}ใจ^{๙๘}ย้อง) เฮ้!^{๙๙} อ้าย^{๑๐๐}นี้^{๑๐๑}ถ้า^{๑๐๒}ยา^{๑๐๓}คม^{๑๐๔}ของ^{๑๐๕}เรา^{๑๐๖}ที่^{๑๐๗}ลิ่ม^{๑๐๘}ไว้^{๑๐๙}นี้^{๑๑๐}คือ
ตาย^{๑๑๑}จริง^{๑๑๒} มัน^{๑๑๓}ไต้^{๑๑๔}ของ^{๑๑๕}สำคัญ^{๑๑๖}ไว้^{๑๑๗}เป็น^{๑๑๘}พยาน^{๑๑๙}ด้วย^{๑๒๐} หนอย^{๑๒๑}แน่^{๑๒๒}: อ้าย^{๑๒๓}นี้^{๑๒๔}เอา
ออก^{๑๒๕}แย้ย^{๑๒๖} ฮี!^{๑๒๗} (เกา^{๑๒๘}ศิ^{๑๒๙}ร^{๑๓๐}ษะ)

ช. เค้า^{๑๓๑}เป่—เต็ม^{๑๓๒}ที่^{๑๓๓}อ้ว^{๑๓๔}ซ้า^{๑๓๕} คน^{๑๓๖}หนึ่ง^{๑๓๗}ว่า^{๑๓๘}ลิ^{๑๓๙}จ้าง^{๑๔๐} อีก^{๑๔๑}คน^{๑๔๒}หนึ่ง^{๑๔๓}ลิ^{๑๔๔}ว่า^{๑๔๕}ไม่^{๑๔๖}
จ้าง^{๑๔๗} บ้อ^{๑๔๘}เต็ม^{๑๔๙}บ้อ^{๑๕๐}เนี่ยม^{๑๕๑} อ้ว^{๑๕๒}จะ^{๑๕๓}ไป^{๑๕๔}บอก^{๑๕๕}นาย^{๑๕๖}ผู้^{๑๕๗}หญิง^{๑๕๘}ให้^{๑๕๙}ลือ^{๑๖๐}รู้^{๑๖๑} (เกิน
จะ^{๑๖๒}เข้า^{๑๖๓}ประ^{๑๖๔}ตุ^{๑๖๕}ขวา)

จ. (ถลัน^{๑๖๖}ไป^{๑๖๗}จับ^{๑๖๘}ตัว^{๑๖๙}ถลัน^{๑๗๐}มา) ฮี!^{๑๗๑} ซ้า^{๑๗๒}ก่อน^{๑๗๓} เอ็ง^{๑๗๔}อย่า^{๑๗๕}ไป^{๑๗๖}บอก
ไม่ได้^{๑๗๗} เกิด^{๑๗๘}ความ^{๑๗๙} เอา^{๑๘๐}เถอะ^{๑๘๑}ซ้า^{๑๘๒}ไม่^{๑๘๓}ได้^{๑๘๔}เอ็ง^{๑๘๕}ละ ซ้า^{๑๘๖}จะ^{๑๘๗}จ้าง^{๑๘๘}เอ็ง^{๑๘๙}ไว้^{๑๙๐}เป็น
ย้อย^{๑๙๑} (ย้อง) ที่^{๑๙๒}จริง^{๑๙๓}ก็^{๑๙๔}เหมือน^{๑๙๕}เอา^{๑๙๖}ไว้^{๑๙๗}เป็น^{๑๙๘}นาย^{๑๙๙} แต่^{๒๐๐}เอา^{๒๐๑} ซ้าง^{๒๐๒}มัน

(ก๊วย ซ.) แต่พี่แน่ะ เอ็งต้องเปิดปากไม่พูด กะโตก กะตาก เทียวนะ เอ็ง จะสัญญา กับ ข้าได้ไหมเล่า

ซ. วะ เปิดปาก ตายหง ปากมิ จะไม่ให้พูดอย่างไรได้ อ้าวเพน บ๊วย ที่ กูก ซอปล อ้าวก็ไม่ได้เย็บปาก

จ. ซด! อย่าพูดอีก ยิ่งต่อหน้าเมีย ข้า ละ เอ็งต้องระวังให้ มาก

ซ. (บ๊อง) อ้อ! บ้านผู้ดี พูดอะไร ๆ ก็ต้อง ระวัง อ้าวก็ เข้าใจ (ก๊วย จ.) นาย จะเอาผมไว้แน่ หรือ ขอรับ

จ. เออน่า ตกกระรอกเถอะ วะ

ซ. ยิ่งจ้าน จะเพนไรไป ผม ก็ไม่ต้องพูดมากก็ เลี้ยว กิ่ง

จ. (บ๊อง) นี่ จะแก้ตัว กะท่าน ยาย แกว่า ยิ่งไงก็หือ และทำไม ถึง จะห้ามไม่ให้ อ้าย หมอคน นี้ ปาก ขอนได้ (ก๊วย หน้า ตรง)

ซ. นาย ขอรับ ผม อยาก จะถาม สัก หน่อย ที่นี้ ถ้า ทำด้วย ซาม แตก ต้อง ใช้ หรือ เปล่า ขอรับ ?

จ. อ๊ะ! ใช้สิ

ซ. ถ้ายังงั้น ผมต้อง ๆ

จ. (กลับคำทันที) เปล่า เปล่า ไม่เพนไร เอ็งไม่เพน ไร เอ็งไม่ต้องใช้.

ซ. นายใจดีแท้ ๆ ถ้ายังงั้น ผม ขอดก ให้ นาย ทราบ ก็ได้ ผม ทำ ซาม ทะลา ใน คริว แตกใบ หนึ่ง แล้ว (ควัก ซาม แตก ออก วาง บน โต๊ะ)

จ. อ้าย เปรต นิย หาย ละกู ซาม ทะลา อะไร ของ มึง ยิ่งงั้น นั้น ซาม ฝรั่ง สั่ง มาใหม่ ๆ ของ ข้า ไม่ใช่ หรือ จบมัน

๗. นาย อย่า เพ่อว่า นีน แตกโย เคียวเท่า นีน นียง อักโย หนึ่ง
(ควักสาม แตก ออกมา อักโยหนึ่ง)

๑. (ถอนใจใหญ่) เอา เถอะพ้อ ๆ เอา ยังไงก็เอา กั้น พ้อมหา
จำเวิญ พ้อมหาฉิบหาย

๗. (บึ้ง) นาย เถาคน น้อ ตักว่า เถ่าแก ของอัว ที่ กุกชอป มาก
(กัย ๑.) เมื่อไร นาย จะ กิน เข้า เข้า ขอรัย

๑. เออ ๆ ช่าง กอน เถอะวะ ซ้ำยังไม่หิวหรือก

๗. นายไม่หิวผม หิว ผม อยู่ กุกชอป—

๑. อ๊ะ! อย่า ๆ อย่าพูด (ทำมือ) เลิกกั้นที่ ขอยกเว้น

๗. ผม อยู่ กุกชอป—

๑. อย่า เรือง นีน อย่า — (ทำมือ)

๗. ผม เคย กิน เข้า เข้า ๆ

๑. กิน ๆ เอ็ง อยู่ ที่นี้ เอ็ง ก็ กิน ได้ ไม่ต้องพูด นึ่งลงยัด
ให้เต็ม ปากแล้ว เคียวที่ เคียวไม่ ต้องพูด ซ้ำ จะไป เอา เข้า มา ให้ (ลุก
เข้า ประตู ขวาไป)

๗. บ้าน นีน ถ้า จะ ตี อัว เห็น จะ อยู่ เป็น สุข สบาย เป็น แน่ นาย
เถา อักโย ก็ เข้า ก็ ให้ อัว กิน กอน หนอย แน่ อัว เป็น ขาว ก็ ใช้ นาย
ปรนนิบัติได้ ทำ ด้วย สาม อะไร ๆ แตก ก็ ไม่ ต้อง หัก เงิน เดือน ที่
กว่า ที่ กุกชอป —

๑. ถือสาม เข้า กบแกง ออกทาง ประตู ซ้าย ได้ ยิน คำ ว่า กุกชอป

ชุก! ยัง จะพูดอีก เอ้า! แยกเข้าไป (วางซาม เข้ากับแกง
ลงบนโต๊ะ) เอา เข้าจากปากเลีย เอ็งไม่ต้องพูดอีกละ กิน ๆ กินเข้าไปเถียว

ช. (กิน พลาบ พุดพลาบ) ที่แท้ ๆ นายมาเดินโต๊ะเป็น ข้อย
ให้ผม เหมือนผม เคยเดินโต๊ะเป็น ข้อยที่ -

จ. (ค) อ๊ะ! อย่าสิ บอกว่าไม่ให้พูด เข้าจนเต็มปากมัน
ยังไม่หยุดพูดอีกนี่ อ้าย ชิง

ช. ตายหง กินเข้าไปไม่มีน้ำใคร จะกลืนมัน ตึกคอตายหง

จ. เออ ๆ! ข้าจะไปเอาน้ำมาให้ เอ็งนั่งกินอยู่หนึ่ง ๆ เถอะ
วะอ้ายพ่อคุณ (เดินเข้าประตูซ้ายไป)

ช. อ้าวสิ บัญตามัน มีนายเป็นข่าวเห็นมันตา หนอยแน่ะ
วันนี้ อ้าวต้องกินให้อิ่ม

จ. ออกจากประตูซ้ายถือคนโทน้ำ กับถ้วย แก้วมาด้วย
เอ้า! (รินใส่ถ้วยตั้งให้บนโต๊ะ)

ช. (ทำน้ำหกรดตัว ลุกขนพรวกพราวเพื่อขี้ตและเซ็ด) ตาย
หงเปี้ยกหมด นายไม่เคยเป็นข้อย รินน้ำไม่เป็น ลูกเข้านึกเดียวหกหมด

จ. อ้ายเปรต กลับมาโทษข้า (พอเห็น ปร. เดิน จะเข้ามาใน
ห้องก็ตกใจ ผลักช. ให้นั่งลงในเก้าอี้ แล้วปิดปาก) เอ็งต้อง

ไม่พูดอะไร

ปร. เข้ามาทางประตูซ้าย

ยังไยยะ อ้ายเจ๊กนั่นไปแล้วหรือ

จ. (ผลุนไป จาก ๗. ไปรับ หน้า ๒.) อ้อ!

๒. (แลเห็น ๗.) อ้อ!

๗. (นั่ง เก้าอี้ เอามือใส่ กระเป๋า) อ้อ!

๒. (บึ้ง) มัน จำฉันได้ ตายจริง ต่อหน้าท่าน จาง วาง ด้วย

จ. (ทำหวัวเราะ) ฮะฮะ! มัน หิว ฉัน จึง —

๗. ขอรับ ผม หิว นาย เก้าอี้ — นายผม ดี กว่า นายเก่า ที่ —

๒. (เลียบ เข้าไปที่ ๗.) ชุก! อย่า พุก เอ็ง จะ กินอะไร อีก หละ

จ. เอ๊ะ! (ท่า ค้าง. บึ้ง) เมียเรา ละ ก็ กระบ่าว ผู้ ชาย ดู เขา ออก

เอาใจ เสีย จริง ๆ

๗. มี อะไร ๆ ก็ กิน ได้ เข้า ต้ม หมู ดี ๆ —

จ. กับ ๒. เข้า ต้ม หมู ๆ ต่าง คน ก็ วิ่ง เข้า คน ละ ประตู

๗. อีสอง คน นี้ ใจ ก็ แท้ ๆ อ้าว นัน เป็น ข่าว ที่ เป็น นาย อี ก็

เป็น นาย ที่ เป็น ข่าว ดี แท้ ๆ ฮีฮี!

๒. ออก ทาง ประตู ขวา

เข้า ต้ม หมู ไม่ มี (เข้าไป กระชับ ที่ ๗.) เอ็ง อย่า พุก ให้ ผัว ข้า

ไต่ ยิน ลัก คำ เทียว นะ ข้า จะ ไป หา อะไร มา ให้ เอ็ง กิน (รีบ วิ่ง เข้า

ประตู ซ้าย ไป)

๗. (ค้าง) อะ ตาย หง อะไร กัน

จ. ออก ทาง ประตู ซ้าย

เจ้า คัม หมูไม่มี (เข้าไป กระซิบที่ ซ.) เอ็ง อย่า ผลิ ปาก ให้
เมีย ข้า ได้ยิน สัก คำ เดียว นะ ข้า จะไป หา อะไร มา ให้ เอ็ง กิน (รีบ
วิ่ง เข้า ประตู ขวา)

ซ. (ตลิ่ง) วะ! ตั้งแต่ เกิด มา อ้วน ก็ ไม่ เคย กิน เข้า สบาย เหมือน
วันนี้ นาย ๒ คน อีใจ ก็ แท้ ๆ ประเดี๋ยว คน หนึ่ง มา บอก ว่า อย่า พด
ประเดี๋ยว อีก คน หนึ่ง มา บอก ว่า อย่า ผลิ ปาก อ้วน ก็ ไม่ เข้าใจ ปาก อ้วน มี
ห้าม ไม่ ให้ พด ก็ ตาย หง

มิส เตอร์ สมิท ถลัน ออก มา โดย ท่วน จาก ประตู ซ้าย

อ้อ! เอ็ง อยู่ ที่ นี้ เอง ทีละ ข้า เทียว ไล่ หา เสีย เกือบ ตาย

ซ. (ลุก จาก เก้าอี้ เก็บ ถ้วย ชาม ยืน เรียบ ร้อย) นาย เถา

กิน เข้า แล้ว ยัง

สมิท นี่ แน่ละ ข้า จะ บอก ให้ เอ็ง จะ เอา ช้าง เอา เงิน หรือ จะ ให้
ข้า หัก คอ เอ็ง ฮะ! เอา ช้าง ไหน เลือก เอา.

ซ. อ้อ! ตาย หง ถาม อย่าง นี้ พัง ยาก ผม ก็ ไม่ ใช่ว่า คน เข้า
ใจ ง่าย ๆ เห็น จะ ต้อง คิด ทศ ก่อน

ส. คือ เอ็ง จะ ให้ ข้า ให้ ค่า บัวย การ เอ็ง ที่ เอ็ง มา อยู่ สอง สาม นาที
หรือ เอ็ง จะ ให้ ข้า ฆ่า เอ็ง เสีย.

ซ. ฮะ! นาย พุด ซอย กล ผม เอง ไม่ อยาก ตาย ตั้งแต่ เกิด
มา ก็ ยัง ไม่ เคย ตาย เอา เงิน เห็น จะ ดี กว่า นาย จะ ให้ ผม เท่าไร

ส. เอ็ง ต้อง ออก จากบ้าน น ทนทท เทียว ข้าจะให้เงิน เอ็ง ๓๐ บาท
 เทียว น ๗

ช. วะ ตาย หง นาย นึก ว่า ผม จะหา นาย ไต่ ตี กว่า น เทียว หรือ
 ผม อยู่ น ผม เปน ข่าว ที่ เปน นาย และ ผม ก็ มี นาย เปน ข่าว.

ส. หยท ข้อนั้น เอ็ง ไม่ ต้อง พุค มาก

ช. พุค มาก อย่างไร ได้ ผม ก็ พุค คน เทียว เท่านั้น

ส. ชะ! อ้าย นี เจ้า สำนวน จริง นี แน่ ข้า จะ บอก ให้

ช. บอก อะไร ก็ บอก ไป

ส. เฮีย! นี แน่ (พุค พलग เอา มือ ล้วง ซอง บหรี ซอง บหรี

ตก จาก กระเป่า)

ช. เอา แล้ว ก็น (เก็บ ส่ง ให้)

ส. หีบ บหรี ของ ข้า หล่อน ทำให้ เปน ที่ ระฤก มี ตั้ว ส. ซื่อ ของ
 ข้า ทัวย (ยก หีบ ขึ้น จบ) ชนใจ (ใส่ กระเป่า)

ช. (บ้อง) อี เซียว บ้า ผู้ หญิง

ส. เฮีย! นี แน่ (ตบ ไหล่ ช.) ข้า จะ พุค ให้ เข้าใจ

ช. (ตบ หลัง ส. แรง) นาย อย่า เล่น ตบ หลัง ผม ยัง นี้ ผม มี น

เปน คน ปอด พิ การ หมอ ห้าม

ส. (บ้อง) มัน กำ เรียบ ถึง เพียง นี้ แต่ ก็ ต้อง เอาใจ ตี ต่อ ไว้

ก่อน หน้อย มัน จะ เกิด ความ ชน (กับ ช.) ข้า จะ ให้ เงิน ปิด ปาก

เอ็ง ไม่ ให้ พุค รั โหม แล้ว ให้ เอ็ง ไป เสี่ย จาก บ้าน นี ที่ เทียว.

ซ. ตายหง ปีกปากผม ปีกปากผม ผมเอาอะไรกินเข้า
 กินไม่ได้ล่ะเอาเงินไปทำอะไร ถ้ายังงั้นหักคอหรือไม่หักคอผมก็
 ต้องตายเหมือนกัน

ส. อ้ายนี่พูดเหลวไหล

ซ. เหลวไหลยังงี้ได้ นายเท่า ขอรบ ผมมันไม่ใช่ตัวคนเดียว
 ทกวนนี่ ผมเที่ยวหาเตี้ยผมรู้ใหม่ ตายหงไม่กินเข้าทำไมจะได้พบ
 เตี้ยๆไม่ทันเห็นใจผมแน่ที่เตี้ย

ส. เอ็งมันพูดเข่นฆ่าเสียแล้ว

ซ. ผมไม่ใช่ฆ่าผู้หญิง

ส. ซุก! อย่าพูดๆ ข้าบอกแล้วว่าข้าจะให้เงิน อ้ายเรื่อง
 นี้เอ็งอย่าแพร่งพรายเลยเป็นอันขาด ข้ามีธุระจะต้องรีบไป แล้ว
 ข้าจะเอาเงินมาให้ ๓๐ บาทพอใหม่ล่า (เดินเหลียวหลัง ถ้ามเข้า
 ประตูซ้าย)

ซ. (บึ้ง) อ้อ! เรื่องผู้หญิงไม่ให้พูด (กับ ส.) มันจะ
 เป็นไรไป —

ส. เออ! ค่ะ (เข้าประตูไป)

ซ. คนบ้านนี้ชอบกล ตั้งแต่เกิดมาอ้าวก็ฟังได้เคยพบเห็น คน
 นั้นก็ห้ามไม่ให้พูด คนนี้ก็ห้ามไม่ให้พูด ประเดี๋ยวคนโน้นก็จะให้เงิน
 ใจดีแท้ๆ (พอเห็น ป. ย่างเข้าประตูมาก็ทำเป็นขัดโต๊ะจิกเข้าของ
 ต่างๆ)

ป. รีบสาวก้าวข่นมาแต่ข้างใน ออกประตูซ้าย
 ขึ้นปล่อยไว้เข้าไม่ได้ จะเกิด ความ ต้อง รีบ จัก การ ปิด ปาก
 ปิด คอ อ้าย นี้ เสีย ทน ที่ ถึง จะ ได้ (หนึ่ง ลง ที่ เก้า อ พก กับ ซ.) นี้ แน่
 ึ่ง แต่ ลอ มา อยู่ ที่ น ลอ ก็ รุ ความ — (ทำมือ) ความ คับใจ ความ
 กระทบ กระทบใจ ของ อัว แล้ว ไม่ใช่ หรือ

ซ. (บึ้ง) นายเถาเห็นจะ รัก อัว ึ่ง เกยว อัว ได้ คน รูป สวย ไป
 อยู่ ที่ ไหน ก็ เต็ม ที่ (ถอนใจใหญ่)

ป. แต่ ก็ ไม่ ประหลาด ที่ —

ซ. (ทำท่า กระ ยิ้ม กระ ย่อง) อ้อ ๆ ยัง ึ่ง นี้ ไม่ ประหลาด เลย ที่ —

ป. แต่ ท่าน ้าง วาง แก่ หึง จัก หึง จัก นึก.

ซ. (ทำท่า กระ ล้ม กระ เหลี่ย) ไม่ เป็นไร ไม่ ให้ อี รุ ก็ แล้ว กัน

ป. เออ! ยัง ึ่ง นี้ ถ้า ได้ เช่น นั้น ลอ จะ มี คน กระ อัว มาก

ซ. (บึ้ง) นี้ มัน หวานใจ จริง ๆ อัว อยู่ ูก กุชอป ก็ ไม่ เคย
 ยก เต็ม อย่าง นี้ (ลย ออก)

ป. อัว ขอบใจ ลอ มาก ลอ จะ ต้อง การ อะไร อัว จะ ยอม ทุก อย่าง
 ขอ แต่ อย่า ให้ ความ แพร่ง พราย เท่า นั้น

ซ. ถ้า ยัง ึ่ง นี้ อัว ก็ จะ ขอ — (ขยับ จะ เข้า ึ่ง เคียง ป.)

ป. (โดยที่ กำลัง เงย หู ฟัง ึ่ง ึ่ง ที่ เดิน มา ทาง ประตู ไม่ ทน สั่ง เกต
 ลุก ขน) ชุก! ท่าน ้าง วาง มา แล้ว (ลุก หัน เข้า ประตู ขวา ไป)

จ. ออกมา ทาง ประตู ซ้าย ซ. ทำ เป็น บัค กวาด ไต่ ะ อยู่.

จ. ไม่ทัน ลังเกต เห็น ซ. เดิน เลยไป

ไม่ได้ ขึ้นเอา อ้ายเก่า คนนี้ไว้ก็อยู่ไม่เป็นสุข

ซ. (บ้อง) ตายหง อ้าว จะทำให้ อีซำใจ ตาย แน่.

จ. (เหลือบ มา เห็น ซ.) อ้อ! เอ็ง อยู่ หรือ

ซ. ขอรบ เห็น จะอยู่

จ. หนอย เห็น จะอยู่ นี่แน่ะ เอ็ง เห็น เมีย ซำ มั่งไหม

ซ. เบ้า ไม่เห็น ขอรบ

จ. เขาพูด อะเอ็ง ว่า อะไร บ้าง หวา

ซ. อีว่าให้ บัด กวาดห้อง ขอรบ

จ. (บ้อง) เอา กับ มัน ซี้ ไม่เห็น แต่ บอกให้ บัด กวาดห้อง

(กับ ซ.) เท่า นั้น หรือ

ซ. ขอรบ (บ้อง) ตายหง โทหก คน แก่

จ. นี่แน่ะ ซำ อะเอ็ง มัน เกียวกัน ลึกมาก

ซ. วะ ตายหง ตัก ขาด เลีย กี้ ตี นาย เถา ตาย ผม จะ ได้ ไม่

ต้อง ตาย ด้วย

จ. ฮะ! เอ็ง อย่า พุด เหลวไหล ซำมัน เคะระห์ ร้าย มาก ตั้ง

แต่ อยู่ กับ เมีย มา จน แก่ จน เก้า ก็ ฟัง มา ทำความ ไม่ ยติธรรม

ให้ แก่ เมีย ครั่ง เคียว เท่านี้ แหะ (ถอนใจใหญ่) ฤทธิ เหล้า ฤทธิ เหล้า

ของ เจ้า ดึก

ซ. (บ้อง) อีใจ แตก เมื่อ แก่

จ. อ้ายความผิดทั้งนั้น ข้าก็ตั้งใจ จะให้มันลืมเสีย รุ้ แล้ว รุ้ รอดไป
แต่ เอ็ง มา อยู่ เอ็ง ก็ มา พัดไฟ ไฟ ช่อ ชน ออก

ช. ผมไม่ได้พัดไฟที่ไหน ผมไม่ใช่ถูก ผม เป็น บ้อย

จ. เออ น่า! อ้าย ชี้ ถึง เอ็ง มัน ตัว การ มา รอดความเก่า
ของ ข้า ชื่น (ถอนใจใหญ่)

ช. (บ้อง) อ้าว คิคกุ อี้ จะ เป็น เตี้ย อ้ว กระจมิง (ทำท่าสะอื้นเอา
มือล้วง เชือกใน กระเป่า)

จ. เพราะ อ้าย หมอ ถึก ที่ เตี้ยว ชวน ไป เลียง เหล้า พอ มา
พบนาง สุก เห็น ตามัน มัน ๆ อ้อ! อ้ายใจ ก็ ออก เวทนา ตามัน ๆ ไม่
ได้ เลย เปิด ชน รถ โซ ที่ เตี้ยว สิ นาง นั่น ก็ นาย ส้ว คะ ไร้น นาย ส้ว คะ ไร้น —

ช. อี้ะ! ช้อ อา ส้ว แน่ แล้ว (กราก เข้า วัต ตัว ้วย เชือกใน
กระเป่า)

จ. (ตลิ่ง) อี้ะ! อ้าย นี้ ทำ อะไร กระจ่า ละ เอ็ง เป็น ช่าง ตัก เสื่อ
้วย ริ

ช. (บ้อง) หนอย แน่ะ อี้ สิ้น ไป สัก นิ้ว เตี้ยว เท่านั้น แต่ ไม่
เป็นไร เผื่อ ขาด เผื่อ เหลือ อี้ เห็น จะ เป็น เตี้ย อ้ว แน่ (กราก เข้า กอด จ.)

จ. อ้าย เปรต นี้ เอ็ง มา รัค ข้า ทำ ไม อ้าย นี้ ข้า

ช. (เพ่ง แลค ้วย ความ รัค) เสียง พุก ก็ เพราะ จีบ ใจ แท้ ๆ บัญ
ของ ผม จริง ๆ ได้ มา พย เข้า วัน นี้ เอง

จ. อี้ะ! อ้าย นี้ เอ็ง เป็น อะไร ไป ทื่อ (พยายาม กิ่ง ตัว หลุด ไป)

ช. ผมนึกแล้วว่า คุณหน้าตาช่าง เหมือนผมจริง ๆ (กรากเข้า กอด
อีก แล้วจูบตามเนื้อตัว และจูบแก้ม)

จ. (สะบัด) อ้ายเปรต นี่เอาเข้าไป เทียบกับตัวเอ็งละ กูชิ

ช. ผมเที่ยวหาเสี้ยมแย่ง ฟังมาพบเข้าวันนี้เอง ผมดีใจแท้ ๆ พ่อ

คุณ, ช่างดีจริง ๆ อยู่ กูกชอบมากก็เป็นนาน

จ. ชก! อย่าพูดถึง และอย่าพูดถึงนาง —

ช. ซ้ำ ๆ นาน ๆ คิดถึงก็ต้องพูดบ้าง บุกโท่ ยานนี้อยู่ที่

ไหนก็ไม่รู้ (สะอื้น สำคัญว่าพูดถึงแม่)

จ. ชก! นิ่ง — นิ่ง เมียข้าจะรู้เข้า

ช. อ้อ! ๆ ผมเข้าใจ ที่นี้ ผมจะไม่พูดถึงที่เดียว ผมจะ

คิด อยู่แต่ในอก (ลบอก)

จ. เออ! ยิ่งงั้น ๆ แน่นะ เอ็งอย่าพูดถึง —

ช. ขอรับ ผมได้กอดก็ชื่นใจ พ่อคุณ ผมขอ กอด อีกที

(เข้า กอด)

จ. (สะบัด) เฮ้ย! อย่า ข้าจะรีบไปเยี่ยมเขา (เดินไป

ทาง ประตู ซ้าย)

ช. ประเดี๋ยวฝน จะ ตก แก่แล้ว จะเป็นหวัด (ถลันตามไป

ส่ง ร่ม ของตัวให้ บ้อง) เตี้ย ชิว มีคน เตี้ย ต้อง ระวังให้มาก ๆ

หน่อย

จ. (รีบร้อน) เอา เอา กะมัน

๗. ให้ ผม กอด อีก ที่ หนึ่ง (ตรง เข้า กอด) ชื่นใจ ของ อัวแท้ ๆ
(จ. คั้น จะให้ หลุดไป หมวก ก็ เลง ำ ลง มา ปักตา เติง เรือ เข้า ประตู)

๘. (แถม ตาม) อี เป็น คน ที่ แท้ ๆ (เติง มา กลาง โรง) วัน
นี้ อัว เหวาระ หัก ที่ พย เตย แล้ว พย ผู้ หลึง สวย ที่ มา เกยว อัว แต่ ตาย หง
(เปลี่ย น เสียง) อี ไม่ ไซ อี โกล อี เป็น เมีย ของ เตย อี ก็ ควร จะ
เป็น แม่ อัว ตาย หง อัว เกอ ย แทน คุณ ใหญ่ ไม่ เหา ๆ เหา ไม่ ได้.
(นึ่ง ลง พนม มือ ขอ ขะ มา)

๙. ออก มา ทาง ประตู ขวา ทำ ทำ ยิ้ม กย ๗.

๑๐. ไป รท ย่า มา โกล ัฒม ฒม — ฒม — ไม่ ได้ (หลย เหา เก้า อ ยิง)

๑๑. ทำ ไม นี ล้อ หรือ อะไร (เติง ตรง เข้า หา)

๑๒. ย่า มา โกล ัฒม ฒม ยอม ไม่ ได้ ตาม ที่ พุด กัน ไว้ ฒม ยอม
ไม่ ได้ ไม่ ได้ ตาย หง (ยก มือ ไหว)

๑๓. แก ก็ ทำ ฉิน เลี่ย นัน ไซ ยิง ึ่ง น

๑๔. เปล่า ฒม ไม่ ทำ ฒม ทำ ไม่ ได้ จิง ๆ ตาย หง (เติง
หลีก รอย ๆ เก้า อ)

๑๕. อะไร อะไร เรื่อง นิด หน่อย เहां แก จะ ฆ่า ฉิน เทียว หรือ (กระ
ชัน เข้า ไป)

๑๖. (ขี้ขง) ตาย หง ไม่ ยอม ก็ ฆ่า ยอม ก็ ขาย (กย ๗.)
ไม่ ได้ ๆ (หลีก หนี เรือ ยไป ลัน คีร์ ษะ)

๑๗. ทำ ไม ที่ จิง อ้าย การ ที่ ฆ่า ไป เทียว เล่น กย นาย สมิท คั้น หนึ่ง

แล้ว แวะ เข้าไป กิน เข้า ที่ กูก ซอปล ด้วย กัน ก็ไม่เห็น ผิด ร้าย อะไร นึก
 เพราะ เขา ก็ เป็น เกี้ยว ทอง กีบ ข้ำ เช่น แต่ ท่าน ว่าง ว่าง แกะ ข้าง นอก คอก
 เท่านั้น เอ็ง นั้น แหะละ ถึง ไม่ อยาก ให้ แก้ว มัน จะ เกิด ทะเลาะ เบาะ แว้ง
 รำคาญใจ กัน ขึ้น โดย ไม่มี ประโยชน์ รั้ว ใหม่

ช. อ้อ! นายไป เทียว กูก ซอปล ที่ไหน

ป. หนอย แน่ะ ทำมาไซ่ สือ ก็ เอ็ง เช่น บ๊วย มา เลียง ข้ำ อยู่ เอง

นั้น แหะละ อ้าย ตัว การ

ช. อย่าง นั้น หรือ ผม ก็ จำ ไม่ ได้ นายไป เมื่อ ไร

ป. อ้อ! เอ็ง ไม่ รั้ว ทอก หรือ

ช. เปล่า ผม จะ ไป จำ ใคร ได้ คน เช่น กอง สอง กอง

ป. เฮ้! (เปลี่ยน เลียง และ กิริยา) ถ้า อย่าง นั้น ข้ำ ก็ ไล่ เอ็ง ได้ ที่

เทียว ข้ำ ไม่ ต้อง การ เอ็ง เช่น บ๊วย ที่ นี้ อีก ต่อ ไป ละ

ช. ผม ไม่ มี ความ ผิด นาย จะ ไล่ ผม ทำ ไม

ป. เอ็ง ทำ ให้ ข้ำ ขวัญ หัน ที่ ผอ ที่ จริง เอ็ง ก็ ไม่ รั้ว เรียง อะไร ลัก

นึก เทียว (จับ ห่อ ของ ๆ ช. ส่ง ให้ ผลัก ตัว ออก ไป ทาง ประตู ซ้าย)

ช. ประเทียว — ผม — ผม —

ป. (ผลัก ใส ให้ ออก) ไป ที่ เทียว ข้ำ ไม่ ต้อง การ

ช. ขอร้ม — ผม — ผม —

ป. เออ น่า! ไป ไป จาก บ้าน นี้ (ผลัก ออก ประตู ไป แล้ว

เดิน มา หน้าโรง) สาธุ พันทกซ์ แม่เถอะ มัวงม หมายถึง
 มีนรู้ เรือง แหม! จนอกใจไม่มี ยังเห็น อยู่ไม่หาย (คลำอก)
 ที่จริง มีน ก็ไม่รู้ อะไร สักนึก สิ้นคิด (พูดเสียง หวีวเราะ) ที่นี้ใจ
 ขาน (ทำมือ)

ช. หอบ ห่อ ของ ถือ หมวก ไส้ ออกมา ทาง ประตู อีก
 ไปรท หน้ายชอรับ

ป. เอ้า เอ็ง กลับมา ทำไม อีกเล่า ไป

ช. ผม นึก ขึ้น มา ได้ นายได้ผม เพราะ ผมไม่รู้ อะไร

ป. เออ! ก็ ทำไม ละ

ช. เคย นึก ผม ร ุ ทลอก เรือง แล้ว

ป. เสือก — ไป

ช. ทำไม ผม จะไม่รู้ ก็ นาย เล่า ให้ผม ฟัง เมื่อ ก็ ไม่ใช่ หรือ

ป. (บึ้ง) เออ! จริง ออกแตก (กับช.) ก็ เอ็ง จะ ให้ ข้า

ทำ อย่างไร ละ

ช. (วาง ห่อ ของ ลงข้างฝา) ให้ นายเอาผมไว้ ใช้ เป็น ย้อย ต่อ ไปชอรับ

ป. (บึ้ง) อ้าย นี้ ชอบ กล มีน บัง คับ เอา นาย ก็ ได้ นาย
 ก็ ที่ จะ ต้อง ทำ ตาม บัง คับ ของ มีน ด้วย.

ส. เข้า มา ทาง ประตู ซ้าย สุขขหรือ ด้วย

อ้าว อ้าย นี้ ยัง ไม่ ไป อีก หรือ

ป. อ้อ! ไป ไหน มา อ้าย นี้ จะ เอา ใหญ่ เสียบ แล้ว ละยะ นาย
 (ชี้ที่ช.)

ส. กำเรียบ ทำไม เอ็ง จะว่ายังไง

ช. ว่าไป ตามเรื่อง ขอรับ พยาน ของผม ก็มี (ควักถ้ำยาคุม ยื่น เข้า ไป ให้ดู จน ใกล้เคียง ส.)

ส. ช่าง เอะ ช้า ไม่ ใช่ นักเลง ยาคุม ทอก กำเรียบ นักอ้ายนี้

ป. (กราก เข้า ไป คว้า เอา มา ดู แล้ว หัน ไป พุด กับ ส.) ของ

ท่าน ว่าง ว่าง ๆ

ช. (ท่า ตกใจ) อะ ตาย หง เตี่ย จะว่า เค้า ก็ ไม่ รู้

จ. ออก จาก ประตู พอ แล เห็น เข้า ชะงัก พุด กับ คน ตู อ้าย นี้ ทำ ช้า เสีย แล้ว

ป. (เห็น จ.) อ้อ! ท่าน กลับ มา แล้ว

จ. ย่ะ

ป. นี่ เอา ถ้ำ ยาคุม ไป ทิ้ง เสีย ที่ ไหน ยะ พ่อ ตัว ดี

จ. (อึก อึก)

ช. ทิ้ง ไว้ ที่ เพื่อน

จ. ทิ้ง ไว้ ที่ เพื่อน

ป. (तालु) อ้อ เพื่อน ไหน ผู้หญิง หรือ ผู้ชาย

จ. (อึก อึก)

ช. ทิ้ง ไว้ ที่ เจ้า ถึก

จ. ทิ้ง ไว้ ที่ เจ้า ถึก

ช. เจ้า ถึก ไป ทิ้ง ที่ กู กู ชอบ

จ. เจ้า ถึกเลย ไปทิ้งเสีย ที่ถูกชอบ หมกดี นาง สุก— (ซ. เอา
มือ ทบ หลัง เตือน สติ) อ้อ! เจ้า ถึก

ป. นาง สุก ทำ ไม

จ. นาง สุก—ไป— (ซ. ทบ หลัง เตือน อีก) อ้อ! เจ้า ถึก—

ป. (ข้อง) เห็น จะเจ้า ถึก กับนาง สุก นี้เอง ที่เรา ได้ ยินเสียง
พูด อยู่ข้าง ๆ ค่ะ วัน นั้น (กับ จ.) วัน นี้ ท่าน ของ ฉัน พูด ออก เลอะ
สี มาลา คง จะ ไป ชกชน อะไร มา ลัก อย่าง หนึ่ง

จ. (รีบ ปฏิเสธ) เปล่า น้า

ซ. (ข้อง) อ้าว ทบ หลัง เตี้ย บาย ตาย หง ซาคี หน้า มือ แปะ
แต่ อ้าว ทำ สำหรับ จะ เตือน สติ แก เห็น จะไม่ เป็น ไว (ยก มือ ไหว้ ข้าง
หลัง ที่ ขอ ขะมา)

ส. เอ้า! ถ้อย ความ เตี้ย นี้ ก็ กระจ่าง เข้า ใจ กัน ดี แล้ว เชิญ ไป
กิน เข้า กัน เสีย ที่ จะ ดี กระมัง

ป. จ๊ะ ถูก ละ ไป สิ ฉัน ก็ หิว

ซ. (เข้าไป ใกล้ ส.) นาย จะ รีบ ไป เสีย จาก บ้าน นี้ แต่ วัน นี้
แล้ว ไม่ ไร หรือ ขอ รียบ

ส. ชะระ อะไร ของ เอง

จ. กับ ป. อ้าว!

(ซ. กระซิบ ที่ หู ส.) ขึ้น อยู่ ซ้ำ อ้าย เรือง ก็ ถูก ชอบ จะ เกิด ความ ชน

ส. อ้อ! (หัน ไป ทาง จ. กับ ป.) วัน นี้ ฉัน จะ ต้อง ลา ท่าน ว่าง

จ. (ตีใจ. บ๋อง) สาธุ ลั่นเคราะห์ เห็น ออก จากบ้าน.

ป. ไท้! ทำ ไม จะรีบร้อนอย่าง นั้นเล่าคะ

จ. (บ๋อง) หนอย—ไท้—นาง ท้วก (กบย ส.) เสียใจ นี้
จะ ไป เทยวนี้ เทยวหรือพ่อ (ยื่น มือ เข้า ไป จะ จับมือ ส.)

ส. ยิง หรือก ชิค ไม้ ชิค ไฟ จุด ขุหรี เสีย ก่อน (ควัก ไม้ ชิค
ไฟ จาก กระเป่า จุด ขุหรี)

จ. (ทัง เกอ ทัง โกรท) บุญ ของ เขา อ้ายเรา เมีย ห้าม ขาก
ไม้ ยอม ให้ สบ—

ช. ที่ ไหน ไท้ คุณ นาย ทำ หีบ ขุหรี ไว้ ให้ หีบ หนึ่ง แล้ว ผม ไท้
เห็น มี ท้ว ส. สวย แท้ ๆ

ทัง ๓ คน อ๊ะ!

ช. (เข้า ไป โกส ส.) กัก ซอปล จะ เกิด ความ เอาของ ขุหรี
มา ให้ผม (ส. รีบ ขะมิด ขะเมียน สั่ง หีบ ขุหรี ให้ ช. ช. ซ่อนส่ง ต่อ ไป
ให้ ป. ป. ยื่น ให้ แก่ จ.)

ส. (บ๋อง) อ้ายเปรต ทำกัน เสีย แล้ว

จ. (รีบ ท้วย ตีใจ) แหม! ใจ ก็ จริง ชื่น ใจ ของ พี่ แต่
ก่อน ห้าม เกือบ แยะ (พิศ ไป มา) อ้อ! จารึก ซอท้วย เก่ง ๆ ท้ว ส.
อ้อ! ส้ว เข้าใจ ขอบ ใจ หล่อน (เปิด เอา ขุหรี ใน หีบ ออก สบาย)

ส. (บ๋อง) ขบ แก เอา ทัง ซอง ทัง ขุหรี หมก.

ป. คุณ ทำ ไว้ ให้ นาน แล้ว ยัง ไม้ ไท้ ไท้

จ. กัย ส. (พร้อมกัน) งาม หรือ

ส. ฉัน ลาก่อน ยะ จำเวญ ๆ (เทิน เข้า ประตู ซ้าย)

จ. กัย ป. อ๊ะ! ผลุน ผลัน จริง ต้อง ไป ส่ง นอกบ้าน (ตาม
เข้า โรง)

ซ. ท่าน ทั้ง หลาย อย่า ได้ บอก กะ ใคร ว่า ท่าน งามวาง อี เปน เทีย อ้ว
อ้ว ไม่ต้อง การ ให้ ใคร รู้ ว่า อ้ว มี เทีย นาย ผู้ หมิง รู้ เข้า ที่ ไหน จะ ชอบ
อ้ว อยู่ นี้ ก็ สบาย ดี แล้ว ตาย หง อ้ว จะ ร่น หา ที่ ย้าย ไป อยู่ กัย เขา
ที่ อื่น อีก ทำ ไร หาก ว่า ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ รัง เกียจ ย้อย ใหม่ คำ นัย

ปิด ฉาก

เปิด ฉาก

(ยืน เวียง กัน)

ส.

ซ.

ป.

จ.

(คำ นัย)

ปิด ฉาก